

Arrest

nr. 182 594 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 januari 2017, waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de beweerde bedreigingen door onbekenden.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 15 juli 2015 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door hem aangehaalde motieven en er werd geoordeeld dat zijn broer het slachtoffer was geworden van willekeurig geweld. Bovendien had verzoeker niet aannemelijk gemaakt de Westbank te hebben verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Tevens werd er geoordeeld dat er op de Westbank actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door deze Raad in zijn arrest nr. 158 719 van 16 december 2015.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker geen documenten neer, doch stelt een usb-stick te bezitten met daarop de volgende documenten: krantenartikels aangaande de algemene situatie in de Westbank en documenten met betrekking tot de aanslag op zijn oom M.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad er op dat deze termijn een termijn van orde betreft en de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn worden overschreden. De vraag van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen wordt dan ook niet ingewilligd.

5. Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, geen verklaringen heeft afgelegd en evenmin documenten neerlegt die de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal en de Raad kunnen ombuigen.

6.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

6.2. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de dood van zijn broer, voert verzoeker aan dat zijn vader pas in januari 2016 een anonieme brief (en geen telefoonoproep) had gekregen om te vermelden dat de dood van zijn broer M. niet willekeurig was en verzoeker nu aan de beurt was en dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aldus geen kennis had van die brief waardoor hij dacht dat zijn broer slachtoffer was van willekeurig geweld. Deze in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie overtuigt echter geenszins nu deze tegenstrijdig blijkt te zijn met wat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard. Zo heeft verzoeker tot tweemaal toe melding gemaakt van een telefoonoproep die zijn vader ontvangen heeft, en niet van een anonieme brief waarvan sprake in voorliggend verzoekschrift. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over feiten die de kern uitmaken van zijn huidige asielaanvraag, volstaan allerminst ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de dood van zijn broer, integendeel. Deze bevestigen eerder de vaststelling van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker nu op zijn beurt door de belagers van zijn broer zou worden gevisieerd. Bovendien biedt zijn – ongeloofwaardig – verweer nog steeds geen soelaas voor het feit dat verzoeker nog altijd niet weet wie er dan in deze gevechten, waarbij zijn broer gedood werd, betrokken waren. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht het volgende gemotiveerd: “Moesten jullie in de veronderstelling geleefd hebben dat uw broer persoonlijk gevisieerd werd, wat sowieso tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen, dan kan er toch van worden uitgegaan dat jullie in de loop der jaren de nodige inspanningen zouden hebben verricht om meer informatie hieromtrent te vergaren. Het CGVS kan alleen maar concluderen dat uw broer het slachtoffer is geworden van willekeurig geweld en uw verklaring nu op uw beurt te worden gevisieerd, ontbeert dan ook geloofwaardigheid.”

6.3. Wat verzoekers oom betreft, beaamt verwerende partij in haar verweernota dat in de bestreden beslissing inderdaad verkeerdelijk melding wordt gemaakt van de aanslag in 2004 waarbij verzoekers oom om het leven zou zijn gekomen nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze aanslag mislukt was. Dit betreft echter een loutere materiële vergissing en heeft verder geen invloed op de overige in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Zo neemt het feit dat verzoekers oom de moordpogingen overleefd heeft, de gedane vaststelling niet weg dat deze moordpogingen in 2004 niet de aanleiding is van verzoekers vertrek uit de Westbank en dit gebeuren verder geen impact heeft op zijn persoonlijke situatie.

6.4. Waar verzoeker opwerpt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn USB-stick niet aangenomen heeft en het opmerkelijk vindt dat het CGVS geen contact heeft opgenomen met hem om kennis te kunnen nemen van de documenten van zijn oom, merkt de Raad samen met verwerende partij in haar verweernota op dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker deze USB-stick wilde neerleggen. Betreffende de documenten van zijn oom verklaarde verzoeker bovendien zelf voor de DVZ dat hij ging proberen om deze documenten in fysieke vorm te verkrijgen (Verklaring meervoudige aanvraag van 7 maart 2016 vraag 19). Bovendien belette niets verzoeker om deze documenten alsnog zelf ter kennis te brengen van het CGVS en de Raad. Verzoeker blijft hiertoe tot op heden in gebreke.

6.5. In de mate verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing de situatie ten opzichte van Jordanië niet onderzocht wordt en of hij kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNWRA, wijst verwerende partij

er in haar verweernota terecht op dat verzoekers eerste asielaanvraag werd beoordeeld ten aanzien van de Westbank daar uit verzoekers verklaringen is gebleken dat hij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westbank en er geregistreerd is bij UNRWA. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom het CGVS in het kader van zijn huidige (tweede) asielaanvraag de situatie ten opzichte van Jordanië zou moeten analyseren. Verder werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (COI Focus "Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Retour en Cisjordanie" d.d. 25.02.2014) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westbank, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Verwerende partij voegt aan haar verweernota een actualisatie toe van deze informatie (COI Focus "Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Retour en Cisjordanie" d.d. 5.08.2016) waaruit blijkt dat een terugkeer naar de Westbank nog steeds mogelijk is. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze in het kader van haar eerste asielaanvraag gedane beoordelingen door het CGVS en de Raad in een ander licht stellen.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 27 januari 2017, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 december 2016, voert verzoekende partij aan dat het overlijden van haar broer en oom niet wordt tegengesproken en dat zij een anonieme dreigbrief heeft ingediend, wat een nieuw element is. Zij wijst er op dat de nieuwe verklaringen en documenten het voorwerp moeten zijn van een gedetailleerd en ten gronde onderzoek. Verzoekende partij stelt nog dat zij ook een USB-stick heeft die bijkomend haar problematiek ondersteunt. Verzoekende partij wordt de kans gegeven om de bijkomende informatie in te dienen voor de volgende zitting over veertien dagen. Op de zitting van 10 februari 2017 stelt de Raad vast dat geen bijkomende informatie wordt ingediend.

4.2. Ofschoon verzoekende partij ter terechtzitting van 27 januari 2017 heeft aangegeven dat zij nog over een USB-stick beschikt die bijkomend haar problematiek ondersteunt en haar door de Raad de mogelijkheid werd geboden deze op een latere zitting alsnog bij te brengen, blijft zij hier in gebreke.

Verzoekende partij brengt dan ook geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 20 december 2016 opgenomen grond. Zij beperkt zich louter tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert en zonder dat zij daadwerkelijk de documenten ter ondersteuning van haar beweerde problematiek, waarvan zij stelt in het bezit te zijn, bijbrengt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS